

EELOTSUSETAOTLUS, mille 18. veebruari 2004 määrusega esitas Corte Suprema di Cassazione, Sezione Quinta Civile kohtuasjas Ministero dell'Economia e delle Finanze et Agenzia delle Entrate v. FCE Bank plc

(Kohtuasi C-210/04)

(2004/C 190/09)

Euroopa Ühenduste Kohus on saanud Corte Suprema di Cassazione, Sezione Quinta Civile 18. veebruari 2004 määrusega otsustatud eelotsusetaotluse kohtuasjas Ministero dell'Economia e delle Finanze et Agenzia delle Entrate v. FCE Bank plc, mis saabus kohtukantseleisse 12. mail 2004.

Corte Suprema di Cassazione küsib Euroopa Kohtult eelotsust järgmistes küsimustes:

- 1) Kas kuuenda direktiivi artikli 2 lõiget 1 ja artikli 9 lõiget 1 tuleb tõlgendada nii, et äriühingu filiaal, mille asukoht on teises riigis (Euroopa Liidu liikmesriik või mitteliikmesriik) ja mis moodustab omaette tootmisüksuse, võib pidada iseseisvaks õigussubjektiks ning, et seetõttu võivad kahe majandusüksuse vahel eksisteerida õigussuhted, mille tulemusena arvestatakse emaettevõtja osutatud teenustelt käibemaksu? Kas sellele küsimusele vastamiseks saab tugineda OECD topeltmaksustamise vältimise tüüplepingu ja 21. oktoobril 1988. aastal Itaalia ning Suurbritannia ja Põhja-liri Ühendkuningriigi vahel sõlmitud lepingu artikli 7 lõigetes 2 ja 3 sätestatud "arm's length" printsiibile? Kas õigussuhe saab eksisteerida alluvale ettevõtjale teenuste osutamist käsitleva "cost-sharing agreement" olemasolu korral? Kui vastus on jaatav, siis millised tingimused peavad sellise õigussuhte olemasoluks täidetud olema? Kas õigussuhte mõistet tuleb käsitleda siseriikliku või ühenduse õiguse alusel?
- 2) Kas selliste teenustega seotud kulude ülekandmist asjaomasele filiaalile saab pidada kuuenda direktiivi artikli 2 mõttes teenuste osutamiseks tasu eest, arvestamata ülekantavate kulude ja äriühingu saadava tulu määra, ja kui saab, siis millisel määral?
- 3) Kui emaettevõtja ja tema filiaali vaheline teenuste osutamine on üldiselt käibemaksuvaba, kuna saaja ei ole iseseisev õigussubjekt ja seetõttu puuduvad nende kahe üksuse vahel õigussuhted, kas siis siseriiklik haldustava, mille kohaselt on sellisel juhul teenuste osutamine käibemaksuga maksustatav, vastuolus EÜ asutamislepingu artiklis 43 sätestatud asutamisõiguse põhimõttega, kui emaettevõtja asub teises EL liikmesriigis?

EELOTSUSETAOTLUS, mille esitas Obersten Gerichtshof 29. aprilli 2004. aasta määrusega kohtuasjas Ewald Burtscher v. Josef Stauderer

(Kohtuasi C-213/04)

(2004/C 190/10)

Euroopa Ühenduste Kohus on saanud Obersten Gerichtshofi 29. aprillil 2004 otsustatud eelotsusetaotluse kohtuasjas Ewald Burtscher v. Josef Stauderer, mis saabus kohtukantseleisse 19. mail 2004.

Obersten Gerichtshof küsib Euroopa Kohtult eelotsust järgmises küsimuses:

"Kas EÜ asutamislepingu artiklit 56 peab tõlgendama selliselt, et siseriikliku seadusandluse alusel [Vorarlberg'i maaomandi-seadus (Vorarlberger Grundverkehrsgesetz)] maaomandi seadusliku ülemineku korral, kui ei ole nõutud asjaomase institutsiooni nõusolekut, ei ole takistuseks tühistada tagantjärele müügitehing, kui ostja jätab eksimuse tõttu tähtaegselt teatamata, et krundil toimub kinnisvaraarendustegevus ja et krunt ei ole omandatud puhkeaja veetmise eesmärgil, ning et teda peab või tuleks võrdselt kohelda Austria kodanikega?"

HAGI, mille Euroopa Ühenduste Komisjon esitas 19. mail 2004. aastal Itaalia Vabariigi vastu

(Kohtuasi C-214/04)

(2004/C 190/11)

Euroopa Ühenduste Kohus on saanud 19. mail 2004. aastal hagi Itaalia Vabariigi vastu, mille on esitanud Euroopa Ühenduste Komisjon, mida esindavad õigusnõunikud Ulrich Wölker ja Antonio Aresu.

Hageja palub Euroopa Kohtul:

— tuvastada, et Itaalia Vabariik, hoides käesoleva ajani kehtivana seadust, mis lubab Euroopa Parlamendi ja nõukogu 29. juuni 2000. aasta määruse (EÜ) nr 2037/2000 (¹) osoonikihti kahandavate ainete kohta artikli 5 lõikes 3 sätestatud piirmäärasid ja tingimusi ületades olemasolevates tuletõrjesüsteemides kasutada osaliselt halogeenitud klorofluorosüsi-vesinikke, on rikkunud sellest sättest tulenevaid kohustusi;

— jätta kohtukulud Itaalia Vabariigi kanda.

Õiguslikud alused ja peamised argumendid

Komisjon väidab, et keskkonnaministri 3. oktoobri 2001. aasta määruses sätestatud erandid kohalduvad mitmetel juhtudel, mis ei ole kaetud määruses (EÜ) nr 2037/2000 sätestatud eranditega, ja seega on nende erandite rakendusala tunduvalt laiem nimetatud määrusega lubatust. Itaalia õigusnormid ei ole vastavuses ühenduse õigusega osas, millega lubatakse määrusega (EÜ) nr 2037/2000 hõlmamata juhtudel kasutada tuletõrjesüsteemides osaliselt halogeenitud klorofluorosüsivesinikke (HCFC).

(¹) EÜT L 244, 29.9.2000, lk 1

Eelotsusetaotlus, mille esitas Østre Landsret kohtuasjas v. Miljøstyrelsen

(Kohtuasi C-215/04)

(2004/C 190/12)

Euroopa Ühenduste Kohus on saanud Østre Landsret'i otsustatud eelotsusetaotluse kohtuasjas v. Miljøstyrelsen, mis saabus kohtukantseleisse.

Østre Landsret küsib Euroopa Kohtult eelotsust järgmistes küsimustes:

1) Kas nõukogu 1. veebruari 1993. aasta määruse nr 259/93, (¹) mis puudutab jäätmesaadetiste järelevalvet ja kontrolli Euroopa Ühendusse sisseveo ning ühendusest väljaveo korral, artikli 2 punkti g alapunktis ii kasutatud väljendit "kui see pole võimalik" tuleb mõista nii, et litsentseeritud koguja ei tohi automaatselt olla teataja, kes teatab jäätmete ekspordist nende taaskasutamise eesmärgil?

Jaatava vastuse korral palutakse kohtul täpsustada, milliste kriteeriumide põhjal võib litsentseeritud koguja olla teataja,

kes teatab jäätmete ekspordist nende taaskasutamise eesmärgil.

Kas kriteeriumiks võib olla see, et jäätmete tekitaja ei ole tuntud, või siis see, et jäätmetekitajate arvu silmas pidades on nende tekitatud jäätmekogus nii väike, et ei oleks mõistlik, kui nad teataksid jäätmete ekspordist individuaalselt?

2) Kas määruse nr 259/93 artikli 7 lõige 2 koostoimes artikli 4 punkti a esimese ja teise lõiguga lubavad lähtekoha pädevatel ametiasutustel keelduda loa andmisest jäätmete ekspordiks nende taaskasutamise eesmärgil, kui teatajalt puudub teave selle kohta, et sihtkohas käideldakse nimetatud jäätmed viisil, mis keskkonnaohutusele on samaväärne lähtekoha õigusaktidega kehtestatud nõuetega?

3) Kas määruse nr 259/93 artikli 6 lõike 5 esimest taanet tuleb mõista nii, et see tähendab, et jäätmete koostist puudutav teatamiskohustus on täidetud, kui teataja teeb teatavaks jäätmete liigi, näiteks "elektrikoostude jäätmed ja elektroonikaseadmete jäägid"?

4) Kas määruse nr 259/93 artikli 7 lõikeid 1 ja 2 tuleb tõlgendada selliselt, et artikli 7 lõikes 2 nimetatud tähtaeg hakkab kulgema arvates lähtekoha pädevate ametiasutuste poolt vastuvõtukviitungi väljasaatmisest, hoolimata sellest, et nad ei ole saanud kogu teavet, mis on ette nähtud artikli 6 lõikega 5?

Eitava vastuse korral, milline teave peab olema teatele lisatud, et artikli 7 lõikes 2 ettenähtud 30-päevane tähtaeg hakkaks kulgema?

Kas nimetatud 30-päevase tähtaja möödumise õiguslikuks tagajärjeks on see, et pädevad ametiasutused ei saa enam esitada vastuväiteid ega nõuda täiendavat teavet?

(¹) Nõukogu 1. veebruari 1993. aasta määrus (EMÜ) nr 259/93 jäätmesaadetiste järelevalve ja kontrolli kohta Euroopa Ühenduses, ühendusse sisseveo ning ühendusest väljaveo korral (EÜT L, lk 1).